

Bataklıkta Bir Sanatçı: Yaşar Kurt

İçeriği Yazan: [alper erdik](#) [1] Zaman: Çar, 14/12/2011 - 20:57

Yazar: Alper ERDİK

Yazının Yazıldığı Tarih: 25 Kasım

Öyle olduğu söyleniyor ki, ülkemizde eline gitar alan her genç, Yaşar Kurt'la başlarmış müzik yapmaya; ona özenir, ondan etkilenirmiş. Sebebi nedir, bilmiyorum. Buna mukabil, "muhalif rocker" dendiğinde, akla ilk gelenlerden birinin Kurt olduğunu biliyorum. Hem herkesin sevdiği, beğendiği bir sanatçı olup hem de muhalif olabilmenin nasıl mümkün olduğunu ise, hiç anlamıyorum.

Burada da zaten, adı geçen kişinin, popülerliği muhalifliğe tercih ettiğine, muhaliflikten istifa ettiğine değinmek istiyorum.

Sekiz yıl sonra çıkardığı "Güneş Kokusu" adlı albümü ile, sanatçı, şu günlerde hayli gündemde. Fakat henüz, albümün güzelliği, kalitesi, bir yerlerde zikredilmiş değil. Yaşar Kurt, geçtiğimiz haftadan beri, verdiği mülakatlarda söyledikleri ile anılıyor.

Yıllarca, büyük bir zevk ve beğeni ile, yazılarını okuduğunuz, şarkılarını dinlediğiniz, konuşmalarını takip ettiğiniz kişilerin; gün gelip de bütün o beğeninizi bile unutturacak derecede saçmalaması, yani daha nazik ifade ile, bir "kopuş" yaşaması; belki sizin sürekliliğinizi pekiştirebilir; ancak, yaşayacağınız kandırılmışlık duygusu, büyük bir handicap olarak ortadadır.

Cem Karaca'nın ölmeden evvel, Fethullah Gülen'e merak sarması; İlkay Akkaya ve Sırrı Süreyya Önder'in Said Nursi hayranlığını açıklaması; Yılmaz Odabaşı'nın referandumda "evet" demesi; o güne dek kendilerini takip edenleri üzmüştü ya; doksanlı yıllardan bu yana, solcu gençler için önemi olduğu söylenen Yaşar Kurt da, bu "üzün tayfa"ya, an itibari ile iltica etmiş görünüyor.

Belki parantez içinde söylemem gerekiyor, adı geçenlerden, Cem Karaca dışında hiçbiri ile ilgili, bunlar nereye dönerlerse dönsünler, herhangi bir üzüntü yaşamadım; hiçbiri ile bir "siyasi bağ"ım yoktu zira, olamaz da! Fakat şu önemli, bu konuda üzüntüm, "açılım kahvaltısı"nda ekmeğini reçelleyen Sırrı Süreyya'dan hala büyük bir devrimci yaratmaya çalışanların durumunadır!

Derdimiz sanıyorum anlaşıldı. Şimdi, konunun asıl kısmına, Yaşar Kurt ile ilgili bölüme ayrıntılı biçimde bakabiliriz.

Sanatçının 13 Kasım tarihli *Zaman* gazetesinde yayınlanan röportajında söyledikleri, evet kendisini tekrar gündem haline getirmiştir; belki de artık herkes için tek amaç budur; fakat, bir şeylere, AKP'nin iktidarını olumlayacak tuzaklara bu kadar hızlı ve gönüllü biçimde düşmek, saflık değilse eğer, yılgınlıktır.

Samet Altıntaş isimli şahıs, Yaşar Kurt'a, açıkça görülüyor, yeni albüm ile ilgili üç tane klişe soru

yöneltiyor ve daha sonra, nasıl bir yöntem ve kafayla ise artık, “lank” diye soruyor: “Antimiliter şarkılar yapan bir sanatçı olarak sivil-asker ilişkisini nasıl yorumluyorsunuz?” Niyet açıktır; ancak gazeteci sıfatlı birinin bu kadar özensiz olmasının nedeni nedir, ne olabilir? -Cevap malumdur.

Peki ya, bu bir kenara, muhalif sanatçı olarak anılan birinin, sorunun aptalcalığına aldırış etmeden, cevaba girişmesinin hikmeti nedir?

Antimiliter şarkıdan kasıt, korkuyorum anne, al beni içine, diye başlayıp askerlik yapmak istemeyen bir adamın feryadını içeren şarkıdır. Ordu’yu peygamber ocağı olarak gören, askeri darbe süreçlerinde darbecilere methiyeler düzen bir geleneğin gazetecisinin, konuyla ilgili soru sormaya hakkı yoktur; bu bir. İki, askerlik yapmak istemeyen bir kişinin içinde bulunduğu mesele, asker-sivil ilişkilerine kesinlikle dâhil olamaz, edilemez. Üç, askerlik yapma ile ilgili kanunları da, pek tabii, siviller düzenler. Yaşar Kurt’un ilgili şarkısı da kesinlikle “asker karşıtı” değildir, bu da dört.

Lakin sanatçı, yıllardır bir yerlerde konuşamamanın üzüntüsü ile belki de, bırakın soruyu sorana eleştiri yöneltmeyi, böyle bir soruyu yakalamış olmaktan duyduğu mutlulukla, uçarak yanıtlar üretiyor! Uçarak yanıtlar ürettiğinden, Samet Altıntaş’ı bile geride bırakıp ondan daha absürt, konu dışı şeyler zikrediyor.

Neymiş: “1980’de askerler tarafından her şeyin yok edildiğini görmüş biri olarak söylüyorum, çok büyük ve olumlu manada bir değişim var. Darbeciler bu ülkeye inanılmaz zararlar verdi çünkü her alanda. Sivillerin inisiyatifi eline alması gerekiyor. Çünkü askeriye’nin çözümleri belli. Askere sen bomba atma, silah çekme diyebilir misin? Sivil otorite her zaman diyaloga açıktır. Daha barışçıldır fitratı gereği. Hükümet, toplumun sivilleşme yönündeki taleplerini karşılamıştır.”

Ne kadar da “kritik” tespitler... Doğru, askere bomba atma diyebilir misiniz siz? Bu ülkenin ordusu zira, canı sıkılınca savaş çıkartan, silah çeken bir grup meczup personelden ve onlara kul köle askerlerden oluşuyor. Hayır, bu meczuplar işin kötüsü, diyaloga da açık değiller. Siviller ise, fitrattan kaynaklı konuşkandır, candır.

Deniyorum; fakat olmuyor, bu denli önemli bir konuda, ironi bile yapılamıyor. Yahu, bunlar bir yana, muhalif sanatçı denilen bir kimse, siviller fitratı gereği şöyle olurlar, cümlesini nasıl kurabiliyor? İnsanların dünyaya gelişleri esnasında, onlara asker veya sivil diye bir kategorizasyon mu sunuluyor? Seçilen alana göre, belirli özellikler mi yükleniyor? Mesleki konumlar, nasıl yaradılışın konusu haline gelebiliyor?

Ya hükümetin, toplumun sivilleşme taleplerini karşıladığı iddiası ne oluyor? Solcu diye bilinen birinin, neoliberalizasyon sürecini sivilleşme olarak görmesi, bilgisizliğin hangi basamağına denk geliyor?

Konuya ara verip sormak gerekiyor: Daha önce de yaşandı. Sosyalist sıfatlı kimseler, *Zaman*’a çok fazla konuşuyor ve bunlarda, ilgili kişiler, mütemadiyen saçmalıyor. Bu neden kaynaklanıyor? Acaba gazete, bu kişilerin, AKP-Cemaat’i öveceğini bildiğinden mi onlarla görüşüyor; yoksa bu kişiler, *Zaman* ismi geçince mi heyecanlanıp yandaşa dönüşüyor?

Muhabir, hazır “askerlik yapmaya karşı” bir solcuyu yakalamışken, devam ediyor: “Ama öte yandan az da olsa orduyu göreve çağıran bir kafa var. Bu zihniyete karşı neler söylemek istersiniz?” Sorunun “muhteşem”liği cevaba da bir görkem katıyor doğrusu, Yaşar Kurt, Fikret Başkaya mı okumuş yoksa o kadar “teori”ye gömülmeyip Baskın Oran’la mı yetinmiş bilinmez; ancak liberal ezberler, su gibi dökülüyor sanatçının ağzından, iyi ezberlemiş: “İttihat ve Terakki’den beri bu ülkenin yöneticileri asker kökenliydi. Yine cumhurbaşkanlarının çoğu asker kökenliydi. Askerlerin oluşturduğu bir tarih var bizde. Cumhuriyet ideolojisinin en güvendiği zümre askerler. Bu mantalitenin neler yaptığını hep beraber gördük. Darbeler kimin haklarını korudu?”

Evet, Yaşar Kurt, madem sordun, yarım bırakma, sorunun cevabını da ver; darbeler, faşistlerin, dincilerin, hepsinden önce de patronların çıkarlarını korudu, de!.. Yoksa sen, darbelerin, on tane yüksek rütbeli generalin maaşını artırmak için yapıldığını mı düşünüyorsun? Asker kökenli yönetici seni niye rahatsız ediyor ayrıca, yönetici Fethullahçı olunca sorun yok da asker olunca mı var? Hem o asker Cumhurbaşkanlarını Meclis seçmedi mi? Al işte, senin sivil dediğin adamlar askerci çıktı, şimdi n’olacak?

Geliyoruz röportajın “en önemli” kısmına; “en güzel” soru sona saklanmış, belli ki final vurucu olsun istenmiş: “Malum ana gündemlerden biri Kürt sorunu. Sizce nasıl çözülür bu mesele?” Her şeyin kurmaca olduğu o kadar bariz ki, pat diye geliyor yanıt: “Fethullah Gülen’in açıklamaları oldu yakın zamanda. Hocaefendi'nin düşüncelerini destekliyorum. 12 Eylül'de sokağa hâkim olanların 30 senedir bu meseleyi çözmesi gerekirdi. Kürt sorununun çözümünde iki tarafın da samimi olması gerekiyor. Hükümet yöntem olarak açılıma gitti; ama iş zordu. Sıkıntılar mutlaka olacaktı. Nitekim açılım sabote edildi de. İki taraftan da mevcut durum üzerinden var olanlar açılımı provoke etti, ediyorlar da.”

Ne demeli, nasıl demeli bilemiyorum; ama, memleketin duyarlı bir sanatçısının, Kürt sorununa dair çözüm önerisi, nasıl olur da mazisi iki yıllık politikaların desteklenmesi olabilir ki? Sormazlar mı adama; AKP ve Cemaat olmasaydı, Kürt sorunu çözülmecek miydi veya Kürt sorununa hiç başka bir çözüm önerilmeyecek miydi? AKP ve Cemaat olmasaydı, sen bu soruya yanıt veremeyecek miydin? Yıllardır seni dinleyen solcu çocuklardan mı bir şey öğrenmedin?.. Yazık!

Sorusunu geçelim, bir alıntı daha: “Modernist devrimin halka ödettiği bir bedel var Anadolu toplumunda. Yeni anayasa ile devlet halkıyla helalleşmeli. Ve bunu en kısa zamanda yapmalı.” Gayet güzel, yukarıdakiler, yanlış siyasi çizginin kafada yarattığı karışıklıktır; ancak bu söylem cehaletin farkında olmaksızın ifşaatıdır. Modernizmden, modernist devrimden zerrece anlamayan bir solcu sanatçı; çok hoş!

Yaşar Kurt'a Ermeniliği ile ilgili de soru sorulmuş; ancak buna değinmeye bile gerek yok, kendilerinden başkasına yaşam hakkı tanımayan İslamcıların olmasına nasıl gelinir ve buradan nasıl saçmalanır, daha fazla irdelemek anlamsız.

Artık, şahsın üzerinden devam etmeyelim ve birkaç genel şey söyleyelim. Demokrasi denen kavram, aslında bir bataklığın adıdır. Patron sınıfının, karakterini şekillendiren faşizmi gizlemek, perdelemek için, evvela mecburen sonra da şeklen, sosyalistlerle halkın arasında yarattığı mesafenin sınırları çizilmiş halidir. Kavganın yerine “barış”ı, devrimin yerine “reform”u, özgürlüğün yerine “serbest”liği koymasıştır. Bu lafızlarla kandırdığı insanları kendine kul köle yapmasıdır.

12 Eylül sonrası, solumuzun yenilgi kompleksi, hatayı hep içsel anlamda araması ve Batı'da esen yeni ve dandik sol rüzgârlar, Türkiye devrimci hareketini epeyce yıprattı; geldiğimiz yer ortadadır, Kürt sorununa, Alevi meselesine, türban problemine, Ermeni dalaşmalarına çözüm olarak, sürekli demokrasi talep eden bir solculuk anlayışı!

Teoriyi artık Lenin'den değil *Radikal İki*'den öğrenmeye çalışanların, kendilerini içine soktukları durum bellidir ; ya AKP'ye aleni veya gizliden destekçilik ya da Kürt hareketine iltica!.. Bu atmosferin, çok da okuyup yazması olmayan; ancak popüler işler yapmaları sayesinde bir yer edinen sanatçıların kafasına nasıl işlediği ise, asıl konumuz. Yaşar Kurt örneğini bu yüzden bir yazı haline getirme gereği duydum.

Demokrasi denen bataklık, AKP döneminde iyice genişlemiş, hem de derinleşmiş, buradan kurtulmak da oldukça güç hale gelmiştir. Kurt da maalesef buraya çoktan düşmüştür.

Sonuç mu; henüz bilincini yitirmemiş Türkiye solu, ümit ediyoruz ve uğraşıyoruz ki, evvela bu bataklıktan çıkıp asli görevine, devrimciliğe dönecektir ve sonra da herkesi buradan çıkartacaktır.

Alper ERDİK

iletisim@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Kültür/Sanat](#) [2]

Kaynak URL (19/04/2024 - 22:44 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/okur-makale/bataklıkta-bir-sanatci-yasar-kurt>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/alper-erdik>

[2] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/kultursanat>